

Sygn. akt III CSK 389/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa B. S.A. w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.
o ustalenie niezasadności aktualizacji opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wobec oddalenia przez Sąd Okręgowy w K. na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 r. jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego rzeczoznawcy majątkowego. Zarzucił, że takie działanie Sądu stanowiło o naruszeniu art. 286 w związku z art. 217 § 1 k.p.c. i bezpośrednio wpłynęło na treść wyroku Sądu Okręgowego i Apelacyjnego.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na którą powołuje się skarżący. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie przedstawił dostatecznych argumentów za jego tezą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Należy

wskazać, że w toku postępowania w niniejszej sprawie na zlecenie Sądu sporządzona została tylko jedna opinia biegłego.

Opinia, do której odwołuje się powód dla wykazania argumentacji podważającej ustalenia co do wartości nieruchomości oddanej mu w użytkowanie wieczyste sporządzona została na jego zlecenie. Prywatna ekspertyza sporządzona na zlecenie strony nie stanowi dowodu z opinii biegłego, może być natomiast potraktowana jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2011 r., V CSK 382/10, nie publ.). Wątpliwości, jakie mogły budzić wnioski, do których doszedł biegły powołany przez Sąd były wyjaśniane w toku postępowania, a Sady obu instancji odniosły się też do nich w uzasadnieniach swoich orzeczeń. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd nie ma obowiązku powołania kolejnego biegłego, jeżeli dotychczas złożone opinie są wprawdzie dla strony niekorzystne, ale wystarczająco wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2003 r., V CKN 1622/00, LEX nr 141384).

Powód w ramach argumentacji przytoczonej w skardze nie bierze też pod uwagę, że Sąd Najwyższy nie jest sądem kolejnej instancji w sprawie, nie prowadzi postępowania dowodowego w celu ustalenia faktów, a przeciwnie - przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym byłby związany ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

